Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 14ος | *Ἐν Ἀθήναις, 3 Φεβρουαρίου 1907* | *Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 10*

ΤΑ ΑΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Μία ἀνάκρισις. — Ὁ σταθμάρχης καὶ ἡ φωτογραφία. — Ἄλλος ἀντ' ἄλλου. — Τὰ γέλια ποῦ βγῆκαν ξυνά. — Ὁ Ὑβὼν κάνει φτερά.

Ἡ Βλουμφοντάϊν !...

Ἐπὶ τέλους οἱ ταξειδιῶταί μας ἔφθασαν ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔκαμαν ἑπτὰ ἡμέρας (μαζὶ μὲ τὴν πεζοπορίαν των), ἕως ὅτου διανύσουν τὰ 1,150 χιλιόμετρα, τὰ ὁποῖα χωρίζουν τὴν πρωτεύουσαν τῆς Εὐέλπιδος Ἄκρας ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ὀράγγης.

Καὶ τώρα, ἤρχιζαν τὰ βάσανά των. Πολὺ φρόνιμα εἶχε κάμει ὁ Βολκώφ, ὅταν τοὺς ἔδωσε τριῶν σχεδὸν μηνῶν διορίαν διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς τὸ Μπουλαβάγιο.

Εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ σταθμοῦ, ἐστέκετο ἕνας Ἄγγλος σταθμάρχης. Πρὶν ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ταξειδιώτας νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν πόλιν, ὁ σταθμάρχης αὐτὸς τοὺς ὑπέβαλλεν εἰς λεπτολόγον ἀνάκρισιν καὶ ἔπειτα ἐζητοῦσε νὰ ἴδῃ τὰ διαβατήριά των.

Οἱ τρεῖς Γάλλοι παρουσιάσθησαν, ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά των· αὐτὸς ὅμως τοὺς ἔκαμε νὰ παραμερίσουν μὲ ὅλον τοῦ τὸ βρεττανικὸν ἀγέρωχον :

— Ὕστερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ! εἶπεν ἀγγλιστί, καὶ ἐφρόντισε πρῶτα διὰ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας, ὄχι ὅμως καὶ χωρὶς νὰ σηκώνῃ πρὸς τοὺς φίλους μας, καὶ ἰδίως πρὸς τὸν Γιάγκον, βλέμματα ὄχι μὲν τόσον τρυφερά, ἀλλὰ πολὺ προσεκτικά.

— Τί βάναυσος ἄνθρωπος ! ἐψιθύρισεν ὁ θεῖος Ζουανίκ, καὶ πόσον θὰ εὐχαριστηθῶ μὲ τὴν στενοχωρίαν του, ἅμα ἰδῇ τί εἶδους συστατικὰ ἔχομεν ἡμεῖς !

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Γιάγκος, καὶ δι' αὐτὸ σκοπεύω νὰ τὸν βασανίσω ὅσον εἶνε δυνατόν, καὶ νὰ μὴ τοῦ δείξω τὰ διαβατήριά μας, παρὰ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν.

— Καὶ πῶς θὰ τὰ χάσῃ ὁ κὺρ-Ἐγγλέζος, ἅμα ἰδῇ ὅτι οἱ ἐπιβάται, ποῦ τόσον τοὺς κακομεταχειρίζεται, εἶνε προστατευόμενοι τοῦ κ. Σέσιλ Ρόδς ! ἐπρόσθεσεν ὁ Ὑβών.

Ὅταν ἐπέρασεν ἡ πλημμύρα τῶν ἐπιβατῶν, ὁ σταθμάρχης κατεδέχθη νὰ στρέψῃ καὶ πρὸς τοὺς Γάλλους. Ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ πρῶτον τὸν Γιάγκον Ἀμών, ὁ ὁποῖος προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐννοοῦσε τὰ ἀγγλικά, ἀπαντοῦσεν εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν.

— Τὸ ὄνομά σας ;

— Γιάγκος Ἀμών.

— Ποίας ἡλικίας ;

— Εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν.

— Ποίας ὑπηκοότητος ;

— Γάλλος.

— Ποῦ κατοικεῖτε ;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Βλουμφοντάϊν.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας ;

— Εἰσοδηματίας.

— Τὸ διαβατήριόν σας ;

— Ἐρωτήσατε πρῶτα τὸν θεῖόν μου, ὁ ὁποῖος πάσχει ἀπὸ ἐλαφρὰν κωφότητα, καὶ τὸν μικρὸν αὐτὸν ποῦ μ' ἔχει κηδεμόνα. Κατόπι βλέπομεν.

Ὁ Ἄγγλος συγκατένευσεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ, στρέφων πρὸς τὸν σοφόν, ἤρχισε πάλιν τὴν ἀνακρισοῦλάν του, ἀλλὰ εἰς ὑψηλότερον τόνον.

— Τὸ ὄνομά σας ;

— Κόναν Ζουανίκ.

— Ποίας ἡλικίας ;

— Πενήντα πέντε ἐτῶν.

— Ποίας ὑπηκοότητος ;

— Γάλλος.

— Ποῦ κατοικεῖτε ;

— Εἰς τὸ Παρίσι.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας ;

— Ἀεροναύτης. (Ἐδῶ ὁ κ. Ζουανίκ ἔστειλε πρὸς τὸν Ἀετόν του ἕνα τρυφερὸν στεναγμόν).

— Τὸ διαβατήριόν σας ;

— Κ' ἐμένα ;... Εἶνε ἡ σειρά μου. Τάχα δὲν παίζω κ' ἐγώ ; — ἐφώναξεν ἕτοιμος ὁ μικρὸς Ὑβών.

Ὁ ἀνακριτής μας δὲν ἔδειξε περισσοτέραν δυσκολίαν παρ' ὅσην τὴν πρώτην φορὰν διὰ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν Γάλλων, ποῦ δὲν ἤθελαν νὰ δείξουν ἀμέσως τὰ διαβατήριά των. Ἴσως δὲν ἀπέδιδε πολλὴν σημασίαν εἰς τὸ πρᾶγμα, ἴσως διὰ τὸν τύπον μόνον τὰ ἐζητοῦσε...

Καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἡ ἀνάκρισις, ἡ διηνθισμένη μὲ ἀγγλικὰ καὶ γαλλικά :

«Ἦτο πεσμένος εἰς τὰ χῶμα...» (Σελ. 66, στ. γ'.)

— Τὸ ὄνομά σας ;

— Ὑβὼν Κλοαρέκ.

— Ποίας ἡλικίας ;

— Δέκα τριῶν ἐτῶν, ἅμα βγοῦνε τὰ κεράσια.

— Ποίας ὑπηκοότητος ;

— Γάλλος Βρετόνος.

— Ποῦ κατοικεῖτε ;

— Χθὲς στὸ Παρίσι, σήμερα στὴν Βλουμφονταΐν, αὔριο στὸ Μπουλαβάγιο, εἶπεν ὁ μικρὸς μὲ ἔμφασιν, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἔκαμνε τὸν Ἄγγλον νὰ τὰ χάσῃ· ἐκεῖνος ὅμως ἔμεινεν ἀτάραχος.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας ;

— Πρώην ναύτης καὶ τώρα κανονιέρης ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

— Τὸ διαβατήριόν σας ;

— Ὦ ! γές, περάστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Ὁ Γιάγκος εἶχεν ἀφοπλισθῆ ἀπὸ τὴν εὐθυμίαν τοῦ μικροῦ, ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπεν ὅτι ἡ κωμῳδία εἶχεν ἀρκετὰ διαρκέσῃ, ἔψαξεν εἰς τὸ ἐπανωφόρι του, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ χέρι, διότι ἡ καλοκαιρινὴ θερμοκρασία δὲν τὸν ἠνάγκαζε νὰ τὸ φορῇ παρὰ κατὰ τὰς δροσερὰς ὥρας τῆς νυκτός.

«Εἶμαι ἐγώ...» (Σελ. 74, στ. β'.)

Εἶδεν ὅμως μὲ ἀπορίαν ὅτι δὲν εὗρισκε τὸ χαρτοφυλάκιόν του, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι τὸ εἶχεν ἐκεῖ βαλμένο. Ἔψαξε παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ θυλάκιά του, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ εἶχε χάσει, ἢ τοῦ τὸ εἶχαν κλέψει μὲ ὅλα τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα περιεῖχεν.

Ὁ κ. Ζουανὶκ εἶχεν ἐνεργήσει ἐπιθεώρησιν εἰς τὰ θυλάκιά του, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ περισσότερον, καὶ πραγματικὴ ἀγωνία ἐζωγραφίζετο τώρα εἰς τὸ πρόσωπόν του. Ἡ ταραχή του ὅμως γρήγορα ἐπέρασεν, ὅταν ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ παρεξήγησις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ πολύ· ἕνα τηλεγράφημα διὰ τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου, ὅπου εἶχαν γνωρισθῆ μὲ πολλοὺς ἀξιωματικούς, γρήγορα θὰ διέλυε πᾶσαν ὑποψίαν, καὶ βεβαίως ὁ Σέσιλ Ρὸδς δὲν θὰ τοὺς ἄφινε χωρὶς νὰ τοὺς ὑπερασπισθῆ μὲ τὴν μαρτυρίαν του.

Ὁπωσδήποτε ὅμως ἡ περιπέτεια ἦτο πολὺ δυσάρεστος, καὶ οἱ κύριοι, ποὺ ἤθελαν νὰ περιγελάσουν τὸν σταθμάρχην, εὑρέθησαν τώρα γελασμένοι.

Εἶδαν δὲ καθαρὰ ποία τύχη τοὺς ἐπερίμενεν, ὅταν εἰς ἐν νεῦμα τοῦ σταθμάρχου, δύο ἀστυφύλακες, ποὺ εἶχαν ἔλθῃ καὶ σταθῆ ἀπαρατήρητοι ὀπισθέν των, τοὺς ἥρπασαν ἀπὸ τὸ περιλαίμιον.

— Μὰ τὸν Δία ! τὸν ἐτσάκωσα !—ἐφώναξεν ὁ σταθμάρχης, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἔλαμπεν ἀπὸ τὴν χαράν.

Καί, θέτων τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον τοῦ Γιάγκου, τοῦ εἶπε, γαλλιστὶ αὐτὴν τὴν φοράν, διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἐκτίμησίν του ἴσως πρὸς τὸν πολύτιμον αἰχμάλωτόν του :

— Τζὰκ Χίνδων, δὲν ἐγνώριζα ὅτι εἶσθε τόσον τέλειος τζέντλεμαν καὶ τόσον δυνατὸς εἰς τὴν γνῶσιν τῆς γαλλικῆς. Σᾶς βεβαιῶ ὅμως ὅτι σᾶς ἐκτιμῶ ὅσον ἀξίζετε, καὶ τὸ θεωρῶ καύχημά μου ὅτι κατώρθωσα νὰ συλλάβω τὸν περίφημον ἀρχηγὸν τῶν «ἐκτροχιαστῶν».

— Ἄ ! μὰ αὐτὸ εἶνε ἀσυγχώρητος πλάνη ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Ζουανίκ, τοῦ ὁποίου τὸ κρανίον ἔσταζεν ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα.

Ὁ Γιάγκος ὅμως, ὅταν ἤκουσεν ἐκείνην τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν τὸ θριαμβευτικὸν πρόσωπον τοῦ σταθμάρχου ἔκαμνεν ἀκόμη ἀστειοτέραν, ἐκυριεύθη ἀπὸ ἄσβεστον γέλωτα, τόσον ἱλαρόν, ὥστε θὰ τὸν ἐζήλευαν καὶ οἱ θεοὶ τοῦ Ὁμήρου.

— Ποτέ μου, ἄ! ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ φαντασθῶ τέτοιο πρᾶγμα, ἐτραύλιζε μὲ φράσεις κομματιασμένας ἀπὸ τὰ σπασμωδικά του γέλια.

Καὶ οἱ τρεῖς Ἄγγλοι, σὰν καλοὶ ἄνθρωποι ποὺ ἦσαν, ἐφαίνοντο εὐδιάθετοι νὰ συμμερισθοῦν τὴν τόσον εἰλικρινῆ ἱλαρότητα τοῦ αἰχμαλώτου των.

— Κυττάξετε, κύριε Χίνδων, εἶπεν ὁ σταθμάρχης, ἀνασύρων ἀπὸ τὸ στῆθός του ἕνα ὀρθογώνιον χαρτονάκι, τὸ ὁποῖον ἔδειξεν εἰς τὸν νέον,—αὐτὸ ἦτο τὸ ὄργανον τῆς συλλήψεώς σας.

Ἦτο μία φωτογραφία, πολὺ ἐπιτυχημένη. Ὁ Γιάγκος, ποὺ ἦτο δακρυσμένος ἀπὸ τὰ γέλια, ἐσκούπισε τὰ μάτια του κ' ἔρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὴν εἰκόνα.

Τὸ γέλιο ἔσβησεν ἀμέσως ἀπὸ τὰ χείλη του. Ἦτο αὐτός, ἀπαράλλακτος, μὲ μποερικὴν στολήν, ὁ ἄνθρωπος τῆς εἰκόνος. Ποτέ του δὲν εἶχε φωτογραφηθῆ τόσον τέλεια . . .

—Εἶμαι ἐγώ! ἀνέκραξε κατάπληκτος.

— Ὅπως ἔλαβα τὴν τιμήν, νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, κύριε Τζὰκ Χίνδων.

— Ποῦ εὑρήκατε αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν;

— Τὴν ἐπῆρα ἀπὸ ἕνα Μπόερ κατάσκοπον, πρὸ δύο μηνῶν, καὶ δὲν ἔχετε σχεδὸν καθόλου ἀλλάξῃ ἀπὸ τότε, διότι, ὡς εἴδατε, σᾶς ἐγνώρισα ἐκ πρώτης ὄψεως.

— Ὡραία ἡ φάρσα, ἀλλὰ κατήντησε πολὺ σοβαρά! εἶπεν ὁ Γιάγκος.

Ἀλλοίμονον ! ναί, τὰ πράγματα ἐγίνοντο σοβαρά, καὶ οἱ Γάλλοι ἤρχιζαν νὰ ἐννοοῦν ὅτι ὁ ψευδο-Τζὰκ Χίνδων πολὺ θὰ ἐκοπίαζε διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν περιπλοκήν, καὶ ὅτι, ὅσον μακρὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ βραχίων τοῦ Ναπολέοντος τῆς Ἄκρας, ἔπρεπε φοβερὰ νὰ ἐπιμηκυνθῆ, διὰ νὰ ψαρεύσῃ εἰς ἀπόστασιν 290 λευγῶν, τὸν ἀρχηγὸν τῶν «ἐκτροχιαστῶν».

— *Γκὸ ἀχὸδ* (τραβᾶτ' ἐμπρός) ! εἶπαν οἱ δύο ἀστυφύλακες, διακόπτοντες τὰς σκέψεις τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους εἶχαν συλλάβῃ.

— Ἀμέ, ὁ Ὑβών ; ἠρώτησαν οὗτοι.

— *Γές*, ὁ Ὑβὼν Κλοαρέκ, Γάλλος Βρετόνος, 13 ἐτῶν, ἅμα βγοῦνε τὰ κεράσια, εἶπεν ὁ σταθμάρχης.

Καὶ ἔστρεψε νὰ ἴδῃ. .

Ἀλλὰ ἡ θριαμβευτικὴ ὑπεροφία του εἶχε ζημιώσῃ τὴν προσοχήν, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ. Ὁ τρίτος αἰχμάλωτος, ὁ μικρότερος ἀληθινά, εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Εἶχεν εὑρῆ τὴν εὐκαιρίαν νὰ γλυστρήσῃ κάτω ἀπὸ ἕνα βαγόνι τοῦ τραίνου ποὺ ἐστάθευε κοντά, ὀρθῶς σκεπτόμενος ὅτι θὰ ἦτο χρησιμώτερος εἰς τοὺς φίλους του ἀπ' ἔξω, παρὰ μέσα εἰς τὴν φυλακήν, ὅπου θὰ τοὺς ἐπήγαιναν. Θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ εὕρῃ τὸν Μόναν καὶ τὸν Ἰανὸν εἰς τὴν Βλουμφαντάϊν. Ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἡ παραξήγησις δὲν διελύετο, θὰ ἐκύτταζαν, οἱ τρεῖς μαζί, νὰ εὕρουν τὰ μέσα διὰ νὰ ἀποδείξουν τὴν ἀλήθειαν.

Εὐτυχῶς, ἡ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου ἦτο γεμάτη ἀπὸ πράγματα καὶ ἔρημος εἰς τὸ μέρος, ὅπου αὐτὸς εἶχε περάσῃ. Ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπεν, ἐσκαρφάλωσε πιασμένος ἀπὸ ἕνα σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκρατεῖτο δεμένη μία τεραστία θημωνιὰ σανοῦ, ἐπάνω εἰς μίαν ἀσκεπῆ φορτάμαξαν τοῦ τραίνου, καὶ ἐχώθη κάτω ἀπὸ τὸ χονδρόπανον, ποὺ ἐσκέπαζε τὸν σανόν.

Δὲν εἶχε προφθάσῃ νὰ χωθῆ καλὰ ἐκεῖ μέσα, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ βάλῃ τὲς φωνὲς ἀπὸ τὴν τρομάραν του, ὅταν ἤκουσε νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ μία φωνὴ εἰς τὸ αὐτί :

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Ὑβὼν Κλοαρέκ, μὴ σαλέψῃς ἀπὸ αὐτοῦ. Θὰ σοῦ σκάψωμεν ἐμεῖς σιγὰ-σιγὰ μιὰ τρύπα, ὅπου θὰ εἶσαι καλλίτερα ἀσφαλισμένος,

παρὰ στὸ πανὶ ὑποκάτω, ὅπου μὲ τὸ ἐλάχιστον κίνημα εἰμπορεῖ νὰ προδοθῆς.

« Ἐδῶ μέσα εἶνε φωλεὰ μάγων », ἐσκέφθη, χωρὶς καὶ νὰ καθησυχάσῃ ἐντελῶς. Ὁ ἄνεμος τῆς Βρετάνης φυσᾷ τόσον φοβερὰ παραμύθια εἰς τὰ αὐτιὰ τῶν μικρῶν Βρετόνων ! Ἐγέλασε ὅμως καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὸν φόβον του, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος κάτω ἀπὸ τὸ χονδρόπανον.

Μετ' ὀλίγον ἠσθάνθη ποῦ τὸν ἔτραβοῦσαν ἀπὸ τὸ πόδι. Ὁ σανὸς ἤνοιξε στενὸν πέρασμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐγλύστρησε ὁ μικρὸς κ' εὑρέθη καλοκαθισμένος μεταξὺ τῶν δύο διδύμων τοῦ Τράνσβααλ, ποὺ ἦσαν τρυπωμένα ἐκεῖ μέσα,—ἀπὸ πότε, Χριστέ μου ;

— Εἴδαμεν ὅλην τὴν σκηνήν, ποὺ ἔγινεν ἐδῶ, τοῦ εἶπεν ὁ Χάνς εἰς τὸ αὐτί, *ἀφοῦ πρῶτα τοῦ εἶπε ποῖοι ἦσαν*, αὐτὸς καὶ ἡ ἀδελφή, διότι, μέσα εἰς τὸ σκοτάδι ἐκεῖνο, ποῦ νὰ τοὺς ἴδῃ καὶ νὰ τοὺς γνωρίσῃ ὁ Ὑβών ;—Κακὸ εἶνε ποῦ ἔχασαν τὰ χαρτιά των οἱ φίλοι σου, καὶ ἡ πλάνη τῆς ὁποίας ἔπεσαν θύματα δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ διαρκέσῃ πολύ· ὁπωσδήποτε ὅμως θὰ χυθῇ φῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν· ἔπειτα δέ, ἀφοῦ ἐσὺ ἐξέφυγες τόσον ἐπιτήδεια, θὰ ἠμπορῆς νὰ τοὺς χρησιμεύσῃς· ἂν σοῦ χρειασθῆ μάλιστα ἡ βοήθειά μας, σοῦ τὴν προσφέρομεν προθύμως.

Ὁ Ὑβών, καμαρώνων διότι τοῦ ὡμίλοῦσαν σὰν νὰ εἶχε κάμῃ κανένα κατόρθωμα σπουδαῖον, ἤθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Χάνς διὰ τὰ καλά του λόγια, ἀλλ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀσφυξία σχεδὸν ἐντελῆς τοῦ ἔφραζε τὸ στόμα.

—Πνίγομαι! ἐταράλισε μὲ δυσκολίαν.

— Διότι ἐλησμόνησα νὰ σοῦ ἀνοίξω ἕναν ἀνεμιστῆρα, εἶπεν ἡ Ἕλζα· καὶ ἀνεσκάλευσεν ἀμέσως τὰ ἄχυρα, σχηματίσασα κοντὰ στὰ χείλη τοῦ Ὑβὼν ἕνα ἄνοιγμα στενό, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἐρρούφηξεν ἡδονικώτατα τὸν καθαρὸν ἀέρα, ποὺ ἐδρόσισε σὰν κρύο νεράκι τὸν φλογισμένον λαιμόν του.

Ἐζωήρευσεν ἀμέσως καὶ ἡ γλῶσσά του τὸν ἐγαργάλιζε νὰ ἐρωτήσῃ τὰ δίδυμα ποῖον θεῖμα τὰ ἔφερεν ἐκεῖ.

Ὁ Χάνς ὅμως τῷ ἐδήλωσεν, ὅτι χάριν ἀσφαλείας ἔπρεπε νὰ σιωποῦν. Τὸ ἐπῆρε λοιπὸν ἀπόφασιν ὁ Ὑβὼν καὶ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ σιωπηλὰ μὲ τὸν ἑαυτόν του μόνον, ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν καλήν του τύχην, ποῦ τὸν εἶχεν ὁδηγήσῃ κοντὰ στὰ δίδυμα, τῶν ὁποίων ὁ ἡρωϊσμὸς τὸν ἔκαμνε νὰ τὰ χάνῃ ἀπὸ τὸν θαυμασμόν του. Αὐτὰ τὰ δύο δίδυμα βεβαίως θὰ κατώρθωναν νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς φίλους του. Καὶ ἐσυλλογίζετο :

— Ἂν ὁ κ. Ζουανὶκ καὶ ὁ κηδεμών μου ἦσαν μαζί μας, ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦτο ἀσύγκριτος. Θὰ τοὺς σώσωμεν ὅμως καὶ αἱ περιπέτειαι δὲν θὰ μᾶς λείψουν.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΟΙΟΣ ΠΤΑΙΕΙ

Ἀγαπητοί μου,

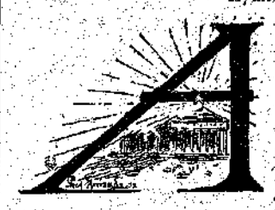

ΑΝΕΓΝΩΣΑ εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰς σπαρακτικὰς λεπτομερείας ἑνὸς δυστυχήματος, τὸ ὁποῖον συνέβη τὴν περασμένην Κυριακήν. Ὁμὰς ἐργατικῶν ἀνθρώπων εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, παρὰ τὴν Γαργαρέταν, καθ' ἣν στιγμὴν μία ἀμαξοστοιχία τοῦ Τροχιοδρόμου θὰ διήρχετο μεταβαίνουσα εἰς Φάληρον. Ὁ μηχανικὸς ἀντελήφθη ὅτι ἡ γραμμὴ δὲν ἦτο ἐλευθέρα καὶ μακρόθεν ἤρχισε νὰ σφυρίζῃ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπεμακρύνθησαν, ἐκτὸς δύο, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθουν νὰ μένουν ἐπὶ τῆς γραμμῆς. Καὶ ὁ μηχανικὸς ἐξηκολούθει νὰ σφυρίζῃ, νὰ σφυρίζῃ, τόσον ἐπιμόνως καὶ τόσον δυνατά, ὥστε οἱ ἐπιβάται, μὴ γνωρίζοντες τί συμβαίνει, ἤρχισαν νανήσυχοῦν καὶ νὰ φοβοῦνται... Ἀλλ' οἱ δύο ἐκεῖνοι δὲν ἀπεμακρύνοντο. Εἰς μάτην τοὺς ἐφώναζαν καὶ τοὺς ἐτραβοῦσαν μάλιστα οἱ σύντροφοί των. Τί νὰ κάμῃ ὁ μηχανικός ; Νὰ σταματήσῃ τὴν μηχανήν ; Ἦτο ἀργὰ πλέον, διότι εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ὁ δρόμος εἶχε μεγάλην κλίσιν καὶ στροφήν... Καὶ τὸ ἀναπόφευκτον, τὸ μοιραῖον συνέβη : Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐπέρασε. Καὶ τὸν μὲν ἕνα ἐκ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων παρέσυρε κ' ἐτραυμάτισεν ἐλαφρῶς εἰς διάφορα μέρη, τὸν δὲ ἄλλον κατεπλάκωσε καὶ διεμέλισεν οἰκτρῶς. Οἱ παραπτυχόντες συνέλεξαν τὰ μέλη του, τὰ ἐσώρευσαν εἰς ἕνα σάκκον καὶ τὰ ἔστειλαν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον. Φρικῶδες !...

Εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, τὸ ὁποῖον αὐτοστιγμεὶ διεδόθη εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν, ἐμαζεύθησαν χιλιάδες ἀνθρώπων φρικιώντων, ἀγανακτούντων, ὀρωμένων καὶ ὀρκιζομένων ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ Τροχιοδρόμου, τῆς Ἑταιρείας, τοῦ μηχανικοῦ, τῶν ἐπιβατῶν... Πρὸς στιγμὴν διεσαλεύθη ἡ δημοσία τάξις, καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἐφάνη μία ἄλλη ἀμαξοστοιχία, ἐρχομένη ἀπὸ τὸ Φάληρον, ὁ λαὸς τὴν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ, ἀπειλῶν νὰ συντρίψῃ τὰ πάντα . . . Ἀργότερα, ὅταν ἐπέστρεψε καὶ ἡ ἰδία ἀμαξοστοιχία τοῦ δυστυχήματος, καὶ ἐθεάθη ὁ μηχανικός της ἐν μέσῳ χωροφυλάκων, ὁ λαὸς ἐξεμάνη καὶ ἤθελε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον τοῦ Λύντς. Εὐτυχῶς οἱ χωροφύλακες ἀπέκρυψαν τὸν συλληφθέντα, καὶ τὸ δεύτερον κακὸν ἀπεσοβήθη.

Ἡ λαϊκὴ αὐτὴ ἀγανάκτησις, ἡ ὁποία μὲ δυσκολίαν ἐξεθύμανε χωρὶς ἄλλο δυστύχημα, ἦτο φυσικωτάτη. Ἕνας ἄνθρωπος διεμελίσθη τραγικῶς, φρικωδῶς, καὶ τὸν διεμέλισεν ὁ Τροχιόδρομος· ἄρα πταίει ὁ Τροχιόδρομος. Κάτω ὁ Τροχιόδρομος !... Μία ἁμαξοστοιχία τοῦ Τροχιοδρόμου, γεμάτη ἐπιβάτας, ἐπέρασεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἔκαμε κομμάτια. Κομμάτια λοιπὸν νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἁμαξοστοιχία, καὶ εἰς τὸν διάβολον οἱ ἐπιβάται της ! Ἡ ἁμαξοστοιχία ἡ ἐγκληματικὴ ὡδηγεῖτο ἀπὸ ἕνα μηχανικόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε ἢ δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν σταματήσῃ. Θάνατος εἰς τὸν σκληρὸν καὶ ἀδέξιον μηχανικόν ! — Οὕτως ἐσυλλογίζετο ὁ λαός, εἰς τὸν αἱματωμένον τόπον τοῦ δυστυχήματος. Ἐζητοῦσε τὸν αἴτιον, τὸν πταίστην, κ' ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ηὗρε...

Καὶ ὅμως ! Αἱ ἀνακρίσεις κατόπιν ἀπέδειξαν ὅτι ὁ διαμελισθεὶς ἄνθρωπος ἦτο *στουππὶ* ἀπὸ τὸ μεθύσι. Διὰ τοῦτο δὲν ἤκουσε τὰ σφυρίγματα τοῦ κινδύνου, καὶ διὰ τοῦτο ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἐπὶ τῆς γραμμῆς, ἕως ὅτου ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ σταματήσῃ ἡ ἁμαξοστοιχία χωρὶς νὰ ἐκτροχιασθῆ...

Ποῖος πταίει λοιπόν ; Ὄχι βέβαια ἐκεῖνος ποὺ φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ὡς πταίστης : οὔτε ὁ μηχανικός, οὔτε ἡ ἁμαξοστοιχία, οὔτε ἡ ἑταιρία. Περισσότερον ἀπὸ αὐτοὺς πταίει ἴσως ὁ κρασοπώλης, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸ κρασί, καὶ ὁ κτηματίας ὁ ὁποῖος τὸ ἔδωσεν εἰς τὸν κρασοπώλην, καὶ.. ἐπιτέλους ὁ Νῶε, ὁ ὁποῖος τὸ ἐφεῦρε. Ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς πταίει ὁ ἴδιος δυστυχὴς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε νὰ μεθύσῃ, ἐνῷ ἤξευρε βέβαια ὅτι ἡ μέθη εἶνε κακὸν καὶ ἐδηγεῖ πρὸς κακά.

Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ μᾶς δίδει ἀφορμὴν κάτι νὰ σκεφθῶμεν : Ὄχι μόνον ὁ λαός, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνεπτυγμένοι πολλάκις, εἰς κάθε κακόν, εἰς κάθε δυστύχημα τοῦ ὁποίου ζητεῖται ὁ αἴτιος, ἀπατῶνται. Νομίζουν ὅτι πταίει ὁ ἄμεσος δράστης, ἐνῷ συνήθως αὐτὸς εἶνε ἀθῷος. Μοῦ συνέβη πολλάκις νὰ ἴδω εἰς τὸν δρόμον ἀστυφύλακας νὰ κακομεταχειρίζωνται καὶ νὰ δέρνουν ἄνθρώπους. Φυσικὰ ἠγανάκτησα, διότι ἐνόμισα ὅτι πταίουν οἱ δέρνοντες. Ἀλλ' ὅταν ἐξήτασα καλλίτερα τὰ πράγματα, εἶδα ὅτι ἔπταιαν οἱ δερνόμενοι. Ἔπταιαν διότι εἶχαν κάμῃ κάτι κακόν, καὶ ἔπειτα αὐθαδίασαν καὶ ἀντεστάθησαν εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Μοῦ ἔτυχεν ἀκόμη νὰ ἴδω καὶ διδασκάλους νὰ δέρνουν μαθητάς. Φοβερὸν πρᾶγμα ! Ξύλο εἰς τὴν ἐποχήν μας ;... Καὶ τὰ ἔδαζα μὲ τοὺς διδασκάλους κ' ἐνόμιζα ὅτι εἶνε κακοὶ καὶ ἀνάξιοι αὐτοί. Ἀλλ' ἅμα ἐξήτασα καλλίτερα τὰ πράγματα, εὕρισκα ὅτι οἱ μόνοι πταῖσται ἦσαν οἱ μαθηταί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μὲ πρωτάκουστον ἀμέλειαν, αὐθάδειαν καὶ κακίαν, ἐξώργιζαν τοὺς διδασκάλους

των εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε νὰ τοὺς μεταχειρίζωνται ὡς κτήνη.

Ἂν ἰδῆτε λοιπὸν ποτὲ καὶ σεῖς νὰ πίπτῃ κανένα κεραμύδι ἀπὸ ἑτοιμόρροπον σπίτι καὶ νὰ σκοτώνῃ ἕνα ἄνθρωπον, μὴν εἰπῆτε,—ὅπως τὸ εἶπεν ὁ λαὸς τῆς Κυριακῆς,—ὅτι πταίει τὸ κεραμύδι. Διὰ κάθε κακὸν πταίει ὀλιγώτερον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος *φαίνεται* ὅτι πταίει.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Δέκα ἡμέρες ἐπέρασαν ἀπὸ τότε ποῦ ἡ μεγάλη θεὰ Ἀτουπίκα, δηλαδὴ ἐκεῖνος ὁ ἀρχικατέργαρος ὁ Ὀταμπῆς, ἔταξε στὸν Καραμπαμπούλα τὸ αὐτοκίνητο ... Τὸ ἔβλεπε στὸν ὕπνο του, τὸ ἐλαχταροῦσε στὸν ξύπνο του, ὁ καϊμένος ὁ Καραμπαμπούλας, αὐτοκίνητο ὅμως δὲν ὑπῆρχε πουθενά!

Τὴν πρώτην ἡμέραν, τὰ μοῦτρα τοῦ Καραμπαμπούλα ἔλαμπαν ἀπὸ τὴν χαράν του. Ἐγελοῦσαν τὰ χείλη του, ἐγελοῦσαν τὰ δόντια του, ἐγελοῦσε ἡ μύτη του, ἐγελοῦσαν τὰ φρύδια του, ἐγελοῦσε καὶ ἡ φαλάκρα του ἀκόμα.

Ὅσον ὅμως ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέρες, τόσον τὰ κατέβαζε τὰ μοῦτρα. Καί, ἐπὶ τέλους, ἐκρέμασαν αἱ χειλάρες του, ἐκρέμασαν αἱ μαγουλάρες του, ἀγρίεψαν τὰ μάτια του, κ' ἔγινε ὅλος μιὰ φρίκη...

Μήπως ἡ θεὰ Ἀτουπίκα ἐσκόπευε νὰ τὸν γελάσῃ, ὅπως τὸν εἶχε γελάσῃ μιὰ φορὰ ἕνας Εὐρωπαῖος ποῦ τοῦ εἶχε τάξῃ πῶς θὰ τοῦ ἔφερνε «μιὰ μηχανὴ ποῦ παίζει μουσική», καὶ τοῦ ἔφερεν ἕναν παλιοτενεκὲ τοῦ πετρελαίου, ὅπου ἦταν καρφωμένη μιὰ ρακάνα;

Ἑνδεκα ἡμέρες... ἑνδεκα ἡμέρες καὶ μισή... Καὶ τίποτε ἀκόμα!

Πῦρ καὶ μανία ἔγινε ὁ Καραμπαμπούλας. Ὅλος ὁ κόσμος τρέμει στὸ βασίλειό του, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κρύβονται μέσα στὲς καλύβες των. Ἂν κοτοῦν, ἂς μὴν κρυφθοῦν! Φεῖδι κολοβὸ ποῦ τοὺς ἔφαγε! (Δηλαδὴ ὄχι φεῖδι, ἀλλὰ ὁ Καραμπαμπούλας).

Διότι τὸ βράδυ τῆς τελευταίας ἡμέρας, ἡ Αὐτοῦ Κατάμαυρη Μεγαλειότης ἐδημοσίευσε μὲ τὸν κήρυκα καὶ μὲ τὰ τουμπελέκια ἕνα διάταγμα, ποῦ ἔλεγε:

«Ὅποιος τολμήσῃ καὶ βγῇ ἀπὸ τὸ *σπίτι του, εἶνε χαμένος ἄνθρωπος. Θὰ* συλληφθῇ, θὰ σφαχθῇ καὶ θὰ μαγειρευθῇ καπαμᾶς, μὲ σάλτσα ἀπὸ καβούρια, καὶ θὰ φαγωθῇ εἰς τὸ λαϊκὸν συμπόσιον!»

Καί, ἐπειδὴ εἰς τὰ λαϊκὰ συμπόσια, μονάχος ὁ Καραμπαμπούλας τρώγει καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι στέκονται καὶ τὸν κυττάζουν, ὅλοι καταλαβαίνουν τί θὰ εἴπῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα:—Ἅμα τοὺς ἴδῃ ἐμπρός του θὰ τοὺς φάγῃ ὅλους ὁ Καραμπαμπούλας, ἀπὸ τὸν θυμόν του, ποῦ δὲν ἔρχεται τὸ αὐτοκίνητο!

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

«Ἐγελοῦσαν τὰ χείλη του.» (Σ. 76, στ. α΄.) «Ἔγινε ὅλος μιὰ φρίκη.» (Σ. 76, στ. α΄.)

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄. (Συνέχεια)

Μὲ τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἡ Ἀνδρέα ἐκύτταζε περιέργως τί θὰ κάμῃ ὁ ἐξάδελφός της. Δὲν ἐγνώριζε τὰς συνηθείας τῶν γυμνασιοπαίδων, κ' ἐφαντάζετο ὅτι θὰ τὸν ἔβλεπε φοβερὰ ταπεινωμένον, διότι τοῦ ἐπρόσφεραν χρήματα ἐνώπιόν της.

Ὁ Ἄνδης ἐδέχθη, χωρὶς παρακάλια, τὰ χρυσᾶ νομίσματα, καί, γρήγορα-γρήγορα τὰ ἐξηφάνισεν εἰς τὴν τσέπην τοῦ παντελονιοῦ του.

— Εὐχαριστῶ, θεῖέ μου, εἶπεν ἁπλούστατα.

Τότε, διὰ νὰ μὴ φανῇ τάχα κατωτέρα ἀπὸ τὸν πατέρα της, ἡ Ἀνδρέα ἔβγαλε καὶ αὐτὴ ἕν εἰκοσόφραγκον καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ἐξάδελφόν της.

Πρὸς μεγάλην της ὅμως ἔκπληξιν, ἐκεῖνος ἠρνήθη νὰ τὸ πάρῃ.

—Ὦ! ὄχι, σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπε· εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος τώρα.

Ἐκείνη εἰς μάτην ἐπέμεινε· δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν πείσῃ.

— Μά, ἀφοῦ ἐπήρατε ἀπὸ τὸν πατέρα μου, πάρτε κι' ἀπὸ ἐμένα! τῷ εἶπε.

—Ἀ! *ἀπὸ τὸν θεῖόν μου, ἀλλόζει* τὸ πρᾶγμα!

— Νομίζετε; εἶπεν ἡ Ἀνδρέα μὲ ἀφελῆ ἔκπληξιν· δὲν βλέπω εἰς τί ἀλλάζει... Δὲν εἶσθε βέβαια τόσον πλούσιος σὰν ἐμᾶς, καὶ βέβαια θὰ εὐχαριστηθῆτε ἂν προσθέσετε κι' αὐτὸ τὸ ναπολεόνι 'ς ἐκεῖνα ποῦ ἐβάλατε στὴν τσέπη...

Τὰ ἀνόητα αὐτὰ λόγια τῆς κόρης του, τὰ τόσον ταπεινωτικὰ διὰ τὸν ἀνεψιόν του, δυσηρέστησαν ὡς φαίνεται πολὺ τὸν κ. Δεβουσύ. Τὴν ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν μὲ ἀπορίαν, σκεπτόμενος μὴ τυχὸν δὲν ἤκουσε καλά. Πῶς; ἡ Ἀνδρέα, ἡ κόρη του, ἔκαμε τὸ σφάλμα νὰ ὁμιλήσῃ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς τὸν φιλοξενούμενόν της — ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς ὁ φιλοξενούμενος ἦτο μέλος τῆς οἰκογενείας των!

Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Ἄνδην, αὐτὸς ἐκαθάριζεν ἡσυχα-ἡσυχα τὸ ἀχλάδι του, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ περισσότερον διὰ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἐπεισόδιον, παρ' ὅσον διὰ τὰ φλούδια ποῦ ἄφινε νὰ πέφτουν εἰς τὸ πιάτο του. Ἦτο φυσικὰ καλὸς καὶ ἀνίκανος νὰ ἐνοχλήσῃ εἰς τὸ παραμικρὸν κανένα· δι' αὐτὸ δὲν ἐφαντάσθη κἂν ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του, μὲ τὴν προσφορὰν ἐκείνην τοῦ χρήματος, εἶχε σκοπὸν νὰ τὸν προσβάλῃ καὶ νὰ τὸν πειράξῃ.

— Εἶνε πραγματικῶς ἀγρία ἡ γενναιοδωρία σας, ἐξαδέλφη μου, — εἶπεν ὅλος γέλια. Ἀλλά, ξεύρετε, ἂν τὸ εὑρίσκετε διασκέδασιν νὰ προσφέρετε ἀπὸ ἕνα εἰκοσάφραγκον εἰς ὅσους θὰ σᾶς φανοῦν ὅτι δὲν ἠμποροῦν παρὰ νὰ εἶνε πτωχότεροί σας, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ καταντήσετε, καὶ σεῖς πιὸ πολὺ πτωχὴ ἀπὸ αὐτούς, ποῦ θέλετε νὰ ὑποχρεώσετε. Καὶ τότε, θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των νὰ σᾶς δώσουν ἐλεημοσύνην.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ σᾶς δώσω ἐλεημοσύνην, ἔσπευσε νὰ ἐξηγήσῃ ἡ Ἀνδρέα.

— Ὦ! αὐτὸ λέγω κι' ἐγώ.

— Λοιπόν, θὰ δεχθῆτε, ἐπέμεινεν ἡ Ἀνδρέα, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐκαλοφαίνετο νὰ βλέπῃ ἀπορριπτόμενα τὰ δῶρά της, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἀπορρίψίς των ἐγίνετο μὲ εὐγενικὸν τρόπον.

— Ποτὲ δὲν θὰ δεχθώ! ἀπήντησεν ἐντόνως ὁ ἐξάδελφός της. Μὴ λησμονῆτε, ἐξαδέλφη μου, ὅτι καὶ οἱ πτωχοὶ ἀκόμη ἔχουν κάποτε τὲς παραξενιές των

καὶ ἀγαποῦν τὴν ἀξιοπρέπειάν των. Νὰ *φυλάξετε λοιπὸν τὴν γεννιοδωρίαν σας* διὰ τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τόσον ἐλεεινὴν κατάστασιν ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀρνηθοῦν.

— Ἀληθινά, εἶπεν ἔξαφνα ὁ τραπεζίτης, ὑποδεικνύων διὰ τοῦ βλέμματος τὰ σχισμένα ροῦχα τοῦ ἀνεψιοῦ του· ἀφοῦ ὁμιλῆς περὶ καταστάσεως ἐλεεινῆς, νομίζω ὅτι τὰ ροῦχα ποῦ φορεῖς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπάνω σου... Δὲν ἔχεις ἄλλα νὰ βάλῃς, ἕως ὅτου ἐπιστρέψῃς *εἰς τὸ σπίτι σας;*

— Βεβαίως ἔχω. Τί θὰ ἐγινόμουν διαφορετικά, μ' ἕνα τόσο μεγάλο σχίσιμο ἐμπρός, κι' ἄλλο ἕνα ὀπίσω; Ἀλ' ὡραῖος θὰ ἤμουν, νὰ παρουσιασθῶ ἔτσι εἰς καμμίαν συναναστροφήν! Ἂν ἠθέλατε μόνον νὰ στείλετε κάποιον ἕως τὸν σταθμὸν τοῦ Σαζιλλὺ νὰ πάρῃ τὴν βαλίτζαν μου... θὰ σᾶς ἤμουν πράγματι εὐγνώμων.

— Εἶνε λοιπὸν καὶ ἄλλη ἀλλαξιὰ ἐκεῖ μέσα;

— Βεβαιότατα! Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ἔλθω εὐπρεπῶς νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ στὸ σπίτι σας ἢ νὰ πάω εἰς τὸ σπίτι τῶν Γριβώ, μὲ τὴν ποδηλατικήν μου στολὴν μόνον;

— Ἔξοχα! εἶπεν ὁ γέρων, ἐνῷ ἐσήμαινε νὰ ἔλθῃ ἕνας ὑπηρέτης, διὰ νὰ τὸν στείλῃ νὰ πάρῃ τὰ πράγματα τοῦ νεαροῦ συγγενοῦς του. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν σοῦ λείπῃ τίποτε, παιδί μου, μὴ 'ντραπῆς διόλου· εὔκολον θὰ εἶνε νὰ τὸ ἀναπληρώσωμεν μὲ ὅ,τι ἔχομεν ἐδῶ καὶ μὲ ὅ,τι εἰμποροῦμε νὰ προμηθευθῶμεν ἀπὸ ἄλλοῦ.

— Ὦ! εὐχαριστῶ, θεῖέ μου, ἅμα ἔλθῃ ἡ βαλίτζα μου, ἐτελείωσε τὸ ζήτημα· ἡ μαμμά μου μόνη της τὴν ἔχει ἑτοιμάσῃ, καὶ φυσικὰ θὰ εἶχε προσέξῃ νὰ μὴ λείψῃ τίποτε ἀπὸ ὅ,τι θὰ συνέβαινε νὰ χρειασθῶ.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, συνεφώνησεν ὁ κ. Δεβουσύ· αἱ γυναῖκες, αἱ μητέρες πρὸ πάντων, εἶνε ἐμπειρόταται εἰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰς περιποιήσεις· συλλογίζονται ἄπειρα μικροπράγματα, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς οἱ ἄνδρες οὔτε ἐνθυμούμεθα, ἂν καὶ εἰς τὸ ταξεῖδι ὅλα ἔχουν τὴν χρησιμότητά των... Σοῦ συμβαίνει συχνὰ νὰ κάμνῃς μεγάλα ταξεῖδια μὲ τὸ ποδήλατο;

— Ὄχι, θεῖέ μου· δὲν ἔκαμα ἄλλως τε μὲ τὸ ποδήλατο, παρὰ μέρος μόνον τοῦ δρόμου· τὸ ἐπίλοιπον ἔγινε μὲ τὸν σιδηρόδρομον. Οἱ γονεῖς μου ἔτσι ἠθέλησαν, ἂν καὶ δὲν μὲ τρομάζει ὅλος ἐκεῖνος ὁ δρόμος. Ἡ καλή μου μαμμά!... ἂν ἤξευρε πῶς ἐστραμπούλισα τὸ πόδι μου, πόσον θ' ἀνησυχοῦσε! Πρέπει νὰ τῆς στείλω δύο λέξεις διὰ νὰ τὴν πληροφορήσω πῶς ἔφθασα ἐδῶ. Μοῦ τὸ εἶχεν ἀπαιτήσῃ, καὶ ἂν δὲν τὸ κάμω, ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι μοῦ συνέβη κανὲν δυστύχημα πολὺ σοβαρώτερον ἀπὸ αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλω, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη, τὸ εὐτύχημα ὅτι σᾶς συνήντησα ἐνωρίτερα παρ' ὅσον ἤλπιζα...

— Ἂν ἔχετε νὰ γράψετε, ἐλᾶτε εἰς τὸ σπουδαστήριον, ἐπρότεινεν ἡ Ἀνδρέα, ἐνῷ ἐσηκώνετο ἀπὸ τὸ τραπέζι· θὰ εὕρετε ἐκεῖ ὅ,τι χρειάζεται.

Ὁ Ἄνδης ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν κ. Δεβουσὺ ποῦ τὸν ἄφινε μόνον ν' *ἀπολαύσῃ τὸν καφέν του, καί, κούτσα-κούτσα,* ἠκολούθησε τὴν ἐξαδέλφην του.

— Φαίνεται πῶς σᾶς πονεῖ τὸ πόδι σας, τῷ εἶπεν αὐτή, ἐνῷ ἐπερνοῦσαν μαζὶ τὸν διάδρομον. Δὲν νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ βγάλετε τὰ παπούτσια σας;

«Ὅλοι λαμπρά...» (Σελ. 77, στ. γ΄.)

— Ἀληθινά, πονῶ τραμερά, καὶ σκέπτομαι μήπως εἶνε ἀνάγκη νὰ ἰδῶ τί ἀρά γε εἶνε αὐτὸ ποῦ μὲ κάμνει νὰ πονῶ τόσον πολύ.

Ἡ Ἀνδρέα ἔστειλεν ἀμέσως νὰ φέρουν τὲς παντοῦφλες τοῦ πατέρα της. Ἦσαν παραπολὺ μεγάλες, ἀλλὰ ἴσως δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔφεραν κάποιαν ἀνακούφισιν εἰς τὸ πονεμένο πόδι τοῦ ποδηλάτου.

— Ὦ! εἶμαι πολὺ καλλίτερα ἔτσι, εἶπε, μ' ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Τώρα θὰ 'μπορέσω νὰ γράψω ἥσυχος τὸ τηλεγράφημά μου.

— Τηλεγράφημα! Ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς θὰ ἐγράφατε γράμμα...

— Ναί, μὰ τώρα πλέον ἔγινεν ἡ τελευταία ἀποστολή, εἶπεν ὁ Ἄνδης· καὶ ἐπειδὴ τὸ γράμμα μου θὰ ἔφευγε αὔριον, προτιμῶ νὰ στείλω τηλεγράφημα.

— Τὸ τηλεγράφημα θὰ σᾶς στοιχίσῃ τοὐλάχιστον πενῆντα λεπτά, ἐνῷ τὸ γράμμα μόνον δεκαπέντε, εἶπεν ἡ Ἀνδρέα μὲ ἐπιπληκτικὸν τόνον.

— Ἀκριβῶς, κόρη τακτικὴ καὶ οἰκονόμος! ἀπήντησεν ὁ Ἄνδης, ἐνῷ ἐχάραττεν ὀλίγας λέξεις εἰς ἕνα κομμάτι ἄσπρο χαρτί.

— Εἶνε ἀλήθεια πῶς ἔχετε χρήματα τώρα, ἀφοῦ ὁ πατέρας μου σᾶς ἔδωκε, δὲν εἶνε ὅμως αὐτὸς λόγος διὰ νὰ τὰ *σκορπᾶτε στὸν ἀέρα.* Ἅμα δὲν εἶνε κανεὶς πλουσιώτερός σας, πρέπει νὰ συλλογίζεται πρὶν ἐξοδεύσῃ πενῆντα λεπτὰ ἐνῷ ἠμπορεῖ νὰ ἐξοδεύσῃ μόνον δεκαπέντε. Τί λέτε;

—Τὰ λόγια σας εἶνε χρυσᾶ, ἐξαδέλφη μου· καί, ἂν μείνω περισσότερον μαζί σας, ἔχετε τοὐλάχιστον ἕνα πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον χωρὶς ἄλλο θὰ πλουτήσω.

— Καὶ τί εἶνε αὐτό, παρακαλῶ, κύριε σπάταλε;

— Αἱ καλαὶ συμβουλαί σας, βέβαια.

Ἡ Ἀνδρέα ἐκοκκίνισε, δὲν ἀπήντησεν ὅμως· ἐνῷ δὲ ἐκεῖνος ἔγραφε τὸ τηλεγράφημά του, αὐτὴ ἔσκυψε κ' ἐδιάβαζε τί ἔγραφεν, ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν του:

Ἰδοὺ τί ἔλεγε τὸ τηλεγράφημα:

«Δόκτορα Δεβουσύ, Σανζαί.

«Εἶμαι εἰς θεῖόν μου καὶ ἐξαδέλφης μου. Ὅλοι λαμπρά. Σᾶς φιλῶ.

Ἄνδης».

— Δεκαπέντε λέξεις! ἐφώναξεν ἡ Ἀνδρέα. Θὰ πληρώσετε δηλαδὴ ἑβδομῆντα πέντε λεπτά.

—Ἀκριβέστατα! ὡμολόγησεν ὁ ἐφηβος φαιδρυνόμενος μὲ αὐτὴν τὴν σοβαρὰν παρατήρησιν. Τὸ πρόσθετον ἔξοδον τῶν εἰκοσιπέντε λεπτῶν θὰ πτωχύνῃ ἴσως τὴν οἰκογένειάν μου, ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρήσουν οἱ γονεῖς μου, χάρις εἰς τὴν χαρὰν ποῦ θὰ τοὺς προξενήσῃ τὸ τηλεγράφημά μου.

— Πραγματικῶς, θὰ εὐχαριστηθοῦν πολὺ οἱ γονεῖς σας, ὅταν μάθουν ὅτι εἰσθε στὸ σπίτι μας, ἀφοῦ ὁ πατέρας σας σᾶς εἶπε νὰ ἔλθετε ἀπὸ ἐδῶ... περνῶντας, —εἶπεν ἡ Ἀνδρέα, μ' ἕνα πεισματικὸν μορφασμόν· διότι δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι «περνῶντας» ἐσκόπευεν ὁ ἐξάδελφός της νὰ σταματήσῃ καὶ εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν, ἐφαντάζετο δὲ ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὸ σπίτι της, ἤξιζε τὸν κόπον νὰ κάμῃ κανεὶς ὀλίγον δρόμον, καὶ πολὺν μάλιστα.

— Φυσικά, ἡ μητέρα μου πολὺ θὰ εὐχαριστηθῇ, καθὼς καὶ ὁ πατέρας μου· αὐτὸς ὅμως ἔχει τώρα παραπολλὰς ἀσχολίας ὥστε νὰ φροντίζῃ καὶ δι' αὐτὰ τὰ μικροπράγματα.

— Μικροπράγματα, διεμαρτυρήθη ἡ

Ἀνδρέα γεμάτη ἀπὸ ἀγανάκτησιν· τόσον λοιπὸν μικρὸν πρᾶγμα σᾶς φαίνεται ποῦ μᾶς ἐγνωρίσατε καὶ ἤλθατε στὸ σπίτι μας, ὅπου ἐγίνατε δεκτὸς μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, τολμῶ νὰ τὸ εἰπῶ, καὶ μ' ὅλην τὴν δυνατὴν περιποίησιν καὶ εὐμένειαν;

— Τὸ θεωρῶ ἀπ' ἐναντίας μεγάλην τιμήν μου, καὶ εἰς κανένα δὲν θὰ ἐπέτρεπα, εἰς αὐτὸ τὸ θέμα, νὰ κάμῃ τὸν ἐλάχιστον ἀστεϊσμόν, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἀγαπᾶτε ἐσεῖς τὰ ἀστεῖα, ὅπως τὸ παρατήρησα ἤδη... Ἀφοῦ ὅμως ἔγραψα κ' ἐγὼ μίαν πεζογραφίαν, ἀξίας ἑβδομήντα πέντε λεπτῶν, πρέπει καὶ νὰ τὴν στείλω εἰς τὸν προορισμόν της· βιάζομαι, βλέπετε, νὰ κάμω τοὺς γονεῖς μου νὰ καταντήσουν στὴν ψάθα...

Καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ τόσον ἀνοικτόκαρδα μὲ αὐτὸ τὸ πείραγμα, ὥστε ἡ Ἀνδρέα τὸν ἐμιμήθη, θέλοντας καὶ μή, καὶ ἤρχισε καὶ αὐτὴ τὰ γέλια σὰν αὐτόν.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤνοιξεν ἡ θύρα, καὶ ὁ κ. Δεδουσοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΛΕΜΟΝΑΔΑ

Ἡ Μαρίκα εἶχεν ἔλθη εἰς τὸ σπίτι τῆς γιαγιᾶς της, νὰ τὴν ἰδῇ. Ἡ γιαγιὰ ἦτον ὅλη χαρὰ ποῦ εἶχε κοντά της τὴν ἐγγονή της. Καὶ πῶς νὰ τὴν περιποιηθῇ, καὶ πῶς νὰ τὴν φιλεύσῃ!

Ἔκοβε κ' ἔρραβε ἡ γλῶσσα τῆς Μαρίκας. Καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ λόγια ἐδίψασε. Τὸ λέγει τῆς γιαγιᾶς της, καὶ ἡ γιαγιὰ κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι.

Ἔρχεται ἡ καμαριέρα καὶ ἡ γιαγιὰ τῆς λέγει:

— Ἀννέττα, ἑτοίμασε μιὰ λεμονάδα μὲ πολλὴ ζάχαρη, σὲ παρακαλῶ, καὶ φέρε τὴν τῆς Μαρίκας... Γρήγορα, σὲ παρακαλῶ πολύ!

Ἐνῷ ἔδιδε τὴν διαταγήν της ἡ γιαγιά, ἐκύτταζε τὴν ἐγγονήν της, καὶ εἶδε, μὲ ἀπορίαν της, ἕνα χαμόγελο, κάπως περιπαικτικό, ν' ἀναβαίνῃ εἰς τὰ κοκκινα χείλη τῆς μικρούλας.

— Γιατί χαμογελᾷς ἔτσι, Μαρίκα μου, τὴν ἠρώτησεν, ἅμα ἡ Ἀννέττα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Ἡ Μαρίκα εὑρέθη στενοχωρημένη, δὲν ἤξευρε πῶς ν' ἀπαντήσῃ...

— Μά, εἶπεν ἐπὶ τέλους, μὴ θυμώσῃς, γιαγιά μου... μοῦ ἐφάνηκε ἀστεῖο ποῦ ὡμιλοῦσες ἔτσι τῆς Ἀννέττας. Τῆς εἶπες δυὸ φορές: «Σὲ παρακαλῶ, σὲ παρακαλῶ πολύ». Ἐμένα μοῦ φαίνεται ἐντελῶς περιττὸν νὰ μιλοῦμε μὲ τόσην εὐγένειαν σὲ μιὰ ὑπηρέτρια!

— Καὶ γιατί, σὲ παρακαλῶ, νομίζεις περιττὸν νὰ φερώμεθα μὲ καλὸν τρόπον, μὲ εὐγένειαν, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ μᾶς ὑπηρετοῦν;

— Διότι... διότι, γιαγιά μου, αὐτοὶ τὸ καθῆκόν των κάμνουν. Ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ κάμνουν ὅ,τι τοὺς διατάξωμε...

— Πολὺ σωστά... Καὶ ἡμεῖς ὅμως ἔχομεν καθῆκον νὰ τοὺς κάμνωμεν ὄχι μόνον νὰ σέβωνται ἀλλὰ καὶ ν' ἀγαποῦν τὴν ὑπεροχήν μας,—τὴν ὑπεροχὴν ποῦ μᾶς ἔδωσεν ἀπέναντί των ἡ τύχη, τὰ χρήματα, ἡ καλὴ ἀνατροφή, τὰ γράμματα... Ζοῦμεν εἰς τὸ ἴδιον σπίτι, καὶ ἡμεῖς καὶ αὐτοί· ἔχομεν λοιπὸν καθῆκον νὰ τοὺς δώσωμεν τὸ καλὸν παράδειγμα παντοῦ, καὶ εἰς τοὺς καλοὺς τρόπους ἀκόμη... Ὅταν ὁμιλοῦμεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας μὲ τὸ γλυκό, μὲ τὸ καλό, γίνονται καὶ αὐτοὶ γλυκύτεροι καὶ καλλίτεροι, προσέχουν νὰ μὴν κάμουν λάθη, νὰ μὴ τοὺς διαφύγῃ καμμία χωριατιά... Καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς μαλώσωμεν, πάλιν πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν τὰ προσβλητικά, τὰ ἄσχημα λόγια. Ἂν ἐμεῖς ἔχωμεν κακοὺς τρόπους, μὲ τί δικαίωμα θὰ ἀπαιτήσωμεν νὰ εἶνε αὐτοὶ προσεκτικοὶ εἰς τὴν συμπεριφοράν των;...

Ἡ Μαρίκα ἤκουε μὲ προσοχήν. Τὰ λόγια τῆς γιαγιᾶς της ἐτυπώνοντο βαθιὰ εἰς τὴν καρδούλα της.

— Καὶ ἐκτὸς τούτου, ἐξηκολούθησεν ἡ γιαγιά, πρέπει νὰ κάμνωμεν τὸ καλόν, διότι εἶνε καλόν, καὶ νὰ μὴ κυττάζωμεν τοὺς ἄλλους. Ὁ καλὸς τρόπος εἶνε πάντοτε καλὸς τρόπος, εἴτε διὰ τοὺς ἀνωτέρους μας εἶνε, εἴτε διὰ τοὺς κατωτέρους μας, εἴτε διὰ τοὺς ἴσους μας...

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Ἀννέττα ἔφθασε μὲ τὴν λεμονάδα...

Ἡ Μαρίκα ἐπῆρε τὸ ποτήρι ἀπὸ τὸ δισκάκι, ποῦ ἔλαμπεν ἀπὸ τὴν καθαριότητα, ἔπιε τὴν λεμονάδα της, καὶ εἶπεν:

— Εὐχαριστῶ πολύ, Ἀννέττα. Ὡραία ἤτανε!...

Τῆς Ἀννέττας τὰ μάτια ἔλαμψαν ἀπὸ τὴν χαράν, ποῦ τῆς ὡμίλοῦσε μὲ τόσον καταδεκτικὸν τρόπον ἡ ἀγαπημένη ἐγγονὴ τῆς κυρίας της. Καὶ τὸ χαμόγελο τῆς ὑπηρετρίας ὅταν ἀπεμακρύνετο μὲ τὸ ἄδειο ποτήρι, ἦτο τόσον γλυκὺ καὶ εὐγενικό, ὥστε ἡ Μαρίκα ἠσθάνθη ἀπὸ αὐτὸ εἰς τὴν ψυχήν της τόσην εὐχαριστησιν, ὅσην καὶ ἀπὸ τὴν δροσιστικὴν λεμονάδα...

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ποῦ εἶνε ὁ ἀριθμὸς 3;

Εἰς τὸ ἐμπιωσυλάκιον τοῦ Θεάτρου:

— Ποῦ εἶνε ὁ ἀριθμὸς 3, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει αὐτὸ τὸ ἐπανωφόρι καὶ τὸ καπέλο;

—Ἀ! εἶνε τοῦ κυρίου Α. Κάπου ἐδῶ θὰ εἶνε, διότι πρὸ ὀλίγου τὸν εἶδα... Ποῦ εἶνε;

Τὸν βλέπετε σεῖς;

(Βλέπε Πνευματικὸς Ἀσκήσεις, σελ. 80)

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ ἀπρόσεκτος

— Μὰ τί τοῦ ἤλθε σήμερα τοῦ δασκάλου μας,—ἔλεγεν ὁ μικρὸς Κωστάκης εἰς τὴν μητέρα του—νὰ καθήσῃ καὶ νὰ μᾶς πῇ ὅτι τὰ τριαντάφυλλα εἶνε τὰ ὡραιότερα ἄνθη, καὶ ὅτι αἱ μέλισσες εἶνε τὰ καλλίτερα ἔντομα;... Ἐπῆγα κ' ἐγὼ νὰ κόψω ἕνα τριαντάφυλλο, καὶ αὐτὸ μ' ἔσχισε μὲ τὰ ἀγκάθια του· περνῶ ἀπὸ τὸ μελίσσι κοντά, καὶ νά! αἱ μέλισσες μὲ κεντρίζουν! Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἔλεγε ἀλήθεια ὁ δάσκαλος!

— Ὁ δάσκαλος ἔλεγε πολὺ σωστά, ἀπεκρίθη ἡ μητέρα· διότι καὶ τὰ τριαντάφυλλα καὶ αἱ μέλισσες πειράζουν μόνον ὅσους εἶνε ἀπρόσεκτοι. Ἔτσι εἶνε, παιδί μου, τὰ πράγματα τοῦ κόσμου· καὶ τὰ ὡραιότερα καὶ τὰ χρησιμώτερα πράγματα γίνονται βλαβερὰ καὶ καταστρεπτικὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ποῦ δὲν εἰξεύρει νὰ τὰ μεταχειρίσθῃ ὅπως πρέπει!

Πότε ἐκοιμᾶτο.

Ὁ διάσημος Γερμανὸς καθηγητὴς Ῥοδόλφος Φίρχωβ ἦτο ἀκούραστος εἰς τὰς ἐπιστημονικάς του ἐρεύνας.

Τὸν ἠρώτησαν μίαν φοράν, πότε συνήθως ἐπήγαινε νὰ κοιμηθῇ.

— Ὅταν τελειώνω τὴν ἡμερησίαν ἐργασίαν μου, ἀπήντησεν. Ἀδιάφορον ἂν εἶνε ἡ ὥρα μία μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ἢ τρεῖς, ἢ πέντε· κατὰ κανόνα δὲν κοιμοῦμαι πρὶν τελειώσω ὅ,τι εἶχα ὁρίσῃ νὰ κάμω ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Καὶ ὅμως ἡ ἀταξία αὐτὴ εἰς τὸν ὕπνον του, δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ὑπερβῇ τὴν ἡλικίαν τῶν 80 ἐτῶν!

Τὰ κορίτσια τῶν Κινέζων.

Οἱ Κινέζοι τόσον περιφρονοῦν τὰ κορίτσια των, ὥστε πολλάκις οἱ πατέρες δὲν τὰ ὀνομάζουν μὲ τὰ ὀνόματά των, ἀλλὰ μὲ ἀριθμούς: «Κορίτσι Ἀριθ. 1, Ἀριθ. 2, Ἀριθ. 3», καὶ οὕτω καθεξῆς. Μέχρις ἐσχάτων τίποτε δὲν τοὺς ἠμπόδιζε νὰ τὰ πνίγουν, ὅταν ἤθελαν. Ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ Κυβέρνησις ἀπηγόρευσε διὰ νόμου αὐτὴν τὴν καταστρεπτικὴν συνήθειαν. Καὶ πάλιν ὅμως πολὺ ἐλαφρὰ εἶνε εἰς τὴν Κίναν ἡ ποινὴ τῶν ἀσπλάγχνων γονέων ποῦ σκοτώνουν τὰ κορίτσια των. Ἐξήντα ῥαβδισμοὶ μὲ ἰνδοκάλαμον καὶ ἐξορία ἑνὸς ἔτους!

«Μῦγα δὲν ἀκούεται!»

— λέγει κοινῶς ὁ κόσμος, ὅταν θέλει νὰ παραστήσῃ ὅτι ἐπικρατεῖ ἄκρα ἡσυχία. Διότι ἀκούεται καὶ ἡ μῦγα, ὅταν πετᾷ καὶ κινῇ τὰ μικρά της πτερύγια. Οἱ φυσιολόγοι ἔχουν μετρήσῃ τὴν ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποίαν κινοῦνται τὰ πτερά της, καὶ ἔχουν εὕρῃ ὅτι ἡ μῦγα, ὅταν πετᾷ μέσα εἰς τὸ κλειστὸν δωμάτιον καὶ παράγῃ τὸν ἦχον Φ, κάμνει εἰς τὸ λεπτὸν 21,120 δονήσεις τῶν πτερῶν της, ἤτοι 335 εἰς τὸ δευτερόλεπτον. Ὅταν παράγῃ τὸν ἦχον Ε, κάμνει 26,400 δονήσεις τὸ λεπτόν, ἤτοι 440 εἰς τὸ δευτερόλεπτον· ἡ κουρασμένη μῦγα κάμνει τὸν ἦχον Ι, καὶ δονεῖ τὰ πτερά της 330 φορὰς εἰς τὸ δευτερόλεπτον.

Ο ΧΑΣΟΜΕΡΗΣ

«—Ἔ σηκόνουμαι, μανούλα,
Μὲ τὸν ἥλιο τὴν αὐγούλα
Καὶ διαβάζω... Δὲν πειράζει.»
Μὰ ὁ Γιωργάκης, κι' ἂν χαράζῃ
Κι' ἂν ὁ ἥλιος πέφτῃ ἐμπρός του,
Ροχαλίζει ἀκόμα.—Ὤχοῦ
Τί θὰ κάνῃ τοῦ φτωχοῦ
Χασομέρη, ὁ Δάσκαλός του!...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κική: — Τοτό, χθὲς ἡ μαμμὰ ἔλεγε γιὰ τὸν κ. Κ. ὅτι εἶνε κατ' ἐξοχὴν καλός. Τί θὰ πῇ αὐτό;

Ὁ Τοτός: —Μὰ νά! ὅτι εἶνε καλός, ἐπειδὴ κάθεται 'ς τὴν ἐξοχή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτερόεντος Ὀνείρου

***

Εἰς τὸ Σχολεῖον, ὁ Διδάσκαλος ἐρωτᾷ:

— *Παπαφλέσσα*, πόσα εἶνε τὰ πρόσωπα;

Καὶ ὁ *Παπαφλέσσας*, ἀναγινώσκων κρυφὰ τὸ νέον βιβλίον τοῦ Φὰκ καὶ βυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἐξαφνίζεται καὶ ἀπαντᾷ:

— Μά... δυό, νομίζω, κύριε... ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μικές.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρχοντοπούλας
τῶν Λευκῶν Ὀρέων

ΕΞΕΔΟΘΗ:

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΙ' Ο ΜΙΚΕΣ

Ἔμμετρον παιδικὸν διήγημα

Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ W. BUSCH
ὑπὸ ΦΑΚ

Μετὰ πολλῶν γελοιογραφιῶν καὶ εἰκονογραφημένον ἐξωφύλλου

Καταλληλότατον

διὰ τὰ μικρὰ παιδία καὶ διὰ τὰ μεγάλα ἀκόμη διασκεδαστικόν.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ἢ ΦΡ. 2

Καὶ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΠΑΡΑΠΟΝΑ. μοῦ ἔκαμαν, διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, δύο ἕως τώρα, ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης* καὶ ἡ *Παλλάς*. Καὶ ὁ μὲν τὰ ἔχει μὲ τὸ τετράδιον τῆς *Δήθης*, ἡ δὲ μὲ τὸ τετράδιον τῆς *Ζίνας* (αὐσκά, καθένας ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν τάξιν του.) *Παράπονα* θὰ μοῦ κάμουν ἴσως καὶ ἄλλοι. Τὸ ἤξευρα, καὶ δι' αὐτὸ ἤθελα νὰ ματαιώσω αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν, ὁ ὁποῖος δὲν μᾶς ἔδωσε κανὲν ἀπὸ τὰ ἐκτάκτως ἔξυπνα καὶ πρωτότυπα ἐκεῖνα τετράδια, τὰ ὁποῖα ἐνοοῦν, ἀναγνωρίζουν ὅλοι γενικῶς καὶ κλίνουν τὴν κεφαλήν... ἀγογγύστως (π: χ: ὡς ἐκεῖνα ποῦ ἔγραφαν ἄλλοτε τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, ἢ *Ναυτοπούλα*, ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου* καὶ μερικοὶ ἄλλοι.) Μὴ ὑπάρχοντος τοιούτου τετραδίου, ὤφελα, βλέπετε, νὰ βραδεύσω ἓν σοβαρόν· τὰ δὲ σοβαρὰ ἔχουν τοῦτο τὸ ἰδιαίτερον, ὅτι ἡ ὡραιότης των, ἡ χάρις των, ἡ πρωτοτυπία των, ἡ λεπτότης των, ἡ εὐφυΐα των—διότι ἔχουν καὶ αὐτὰ εὐφυΐαν, — δὲν ὑποπίπτουν, δὲν εἶνε αἰσθητὰ εἰς ὅλους ἐπίσης. Δυστυχῶς!... Δι' ἐμὲ π: χ: τὸ τετράδιον τῆς *Δήθης* ἦτο ἔξοχον ὡς σύνολον, μαρτυροῦν λεπτὴν αἴσθησιν, εὐγε ἡ ψυχήν, καλλιεργημένον πνεῦμα, ὀρθὸν νοῦν καὶ καλλιτεχνικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς. Ἐ, αὐτὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὰ καταλάβῃ ὁ καθένας, καὶ δι' αὐτὸ δὲν παραξενεύομαι καθόλου ποῦ ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης* λέγει, ὅτι ἂν ἐλάμβανε τέτοιο τετράδιον, θὰ τὸ ἔριπτεν εἰς τὸ καλάθι.—Εἰς τὴν μικρὰν πάλιν τάξιν, τὸ καλλίτερον τετράδιον, μὲ τὰ ἴδια προτερήματα τῆς *Δήθης*, ἤτο δι' ἐμὲ τὸ τετράδιον τῆς μικρᾶς *Ζίνας* (εἰς μικροτέραν κλίμακα βεβαίως, ἀλλὰ δικαιολογημένην ἕνεκα τῆς μικρᾶς ἡλικίας.) Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ἐκτιμήσῃ καὶ αὐτὸ ὁ καθένας, ἀφοῦ δὲν εἶχε τὰς ἀνόστους εὐφυολογίας καὶ τοὺς χωλοὺς καὶ βεβιασμένους στίχους τῶν συνήθως θαυμαζομένων τετραδίων; Δι' αὐτὸ πάλιν δὲν παραξενεύομαι ποῦ ἡ *Παλλὰς* ἀπορεῖ διατί τάχα εἶνε *ἐξυπνότερον* τὸ νὰ γαμᾷ κανεὶς τὴν Δανίαν ἀπὸ κάθε ἄλλο ξένον ἔθνος. Ἐξυπνότερον βεβαίως δὲν εἶνε, οὔτε ἐπρόκειτο ἡ ἀπάντησις νὰ κριθῇ ὡς ἔξυπνη· εἰς τὸ *σύνολον* ὅμως ἔχει τὸν τόπον της. καὶ εἶνε σύμφωνη μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ τετραδίου, καὶ κάτι λέγει καὶ αὐτή· ἐν ᾧ ἄλ' ἔγραφε π. χ. «Τοὺς Γάλλους... γεμιστοὺς» — ἀπάντησις ἡ ὁποία θὰ ἐθεωρεῖτο ἴσως εὐφυὴς καὶ ὡραία—δὲν θὰ ἔλεγε τίποτε ἀπολύτως καὶ δὲν θὰ ἐταίριαζε μὲ τὸ σύνολον καθόλου.

Μεγάλη Ἰδέα, ἔχω ὑπ' ὄψει μου ἕνα παλαιόν σου γράμμα. Πιστεύω ὅτι τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλά. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ἡ ταχυδρομικὴ ἀνωμαλία διωρθώθη, καὶ τώρα βεβαίως λαμβάνεις τὸ φύλλον τόσον ἐγκαίρως, ὅσον καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις φίλοι μου.

Τὸ *Ἐθνικὸν Λάβαρον* μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Πρὸ καιροῦ μοῦ ἐπονοῦσεν ὁ λαιμός μου. Δὲν εἶχα γνωρίσῃ ἀκόμη τὸν ἀδελφόν τοῦ διευθυντοῦ σας, τὸν κ. Μιχ. Παπαδόπουλον, καὶ ἐπήγαινα εἰς ἄλλους λαρυγγολόγους, οἱ ὁποῖοι μ' ἐπαίδευαν ἐνάμισυ χρόνον. Μόλις ὅμως ἐπῆγα εἰς τὸν κ. Παπαδόπουλον, ἀμέσως ἐθεραπεύθην, καὶ χωρὶς νὰ πονέσω διόλου, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι μ' ἔκαμαν νὰ πονῶ πάρα πολύ. Ἐπίσης καὶ ἡ *Μυρόλουστη Δαφνούλα*, ἡ ὁποία ὑπέφερεν ἀπὸ τὸν λαιμόν της, ἐπῆγεν εἰς τὸ μαγικὸν θεραπευτήριον τοῦ κ. Παπαδοπούλου κ' ἐθεραπεύθη ἀμέσως καὶ ἀνωδύνως. Πῶς ἤθελα νὰ τὸν ἐγνώριζαν ὅλοι, διὰ νὰ προστρέχουν εἰς αὐτόν!...» Μὰ εὔκολον εἶνε νὰ τὸν μάθουν: Εἶνε ὁ καλλίτερος λαρυγγολόγος τῆς πόλεώς μας, καὶ κατοικεῖ ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 10 Α.

Ναί, *Μιμόζα*, τώρα τελευταίως ὁ Ἀνανίας ἀνακατεύεται πολὺ μὲ τὴν Χημείαν, καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως πάθῃ κανὲν δυστύχημα... Πολὺ ὡραῖαι αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὰ χιόνια.

Καμμία πολυλογία, *Κυνηγέτις Ἄρτεμις*, οὔτε κακογραφία εἰς τὴν πράγματι ὡραίαν ἐπιστολήν σου. Τὸ μόνον κακὸν ἦτο, ὅτι εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ ἔγραψες καὶ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα. Αὐτὸ νὰ μὴ τὸ κάμνετε, διότι μὲ δυσκολεύει.

Δὲν πιστεύω, *Ἄνθος τῆς Ἴδης*, νὰ εἶσαι ἡ μόνη εἰς τὸν κόσμον μὲ χιόνια καὶ μὲ χιονίστρες. Καὶ ποῖος δὲν ὑποφέρει μὲ αὐτὸν τὸν τρομερὸν ἐφετεινὸν χειμῶνα! Κάμνε ὅμως τὰ δυνατὰ σου νὰ μὴ μελαγχολῇς καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

Ἔννοια σου, ἀγαπητή μου *Θέμις Ι. Κ.* καὶ ὅσα λάθη καὶ ἂν κάμνῃς, δὲν θὰ σ' ἐντροπιάσω... Ἄλλως τε δὲν βλέπω καὶ νὰ κάμνῃς τόσα πολλά! Νὰ μοῦ φιλήσῃς τὰδελφάκια. Τὸ βιβλίον θὰ τὸ ἐλάμβανες ἀσφαλῶς, διότι θὰ σοῦ τὸ ἔστελλα ἐπὶ συστάσει.

Χαίρω πολύ, *Γαλήνη*, ποῦ τώρα μοῦ γράφεις συχνότερα. Σοῦ στέλλω τὰς καλλιτέρας εὐχάς μου διὰ τὰ εὐτυχῆ σου γενέθλια, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς κηδείας τοῦ Βερναρδάκη, ἡ ὁποία βλέπω ὅτι ἦτο ἀνταξία τοῦ μεγάλου νεκροῦ. — Καὶ σὲ ἐπίσης εὐχαριστῶ, *Γυμνάσιον Μιτυλήνης*.

Ἡ φίλη μου *Ζήτω ἡ Κυανόλευκος* παρακαλεῖ ὅσους τῇ στέλλουν Μικρὰ Μυστικά, νὰ ποφεύγουν τὰς ἀπαντήσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ θεωρηθοῦν ἐπιλήψιμοι ὑπὸ τῆς λογοκρισίας, διότι τὰ τετράδια στέλλονται ἀνοικτὰ καὶ πιθανὸν νὰ ἀναγνώσκωνται εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Καλὰ καὶ ἅγια εἶνε τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα, ἀλλ' ὑπάρχουν, βλέπετε, καὶ περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ παρασιωπῶνται.

Πτερόεν Ὀνειρον, χαίρω ποῦ εἶσαι καλλίτερα καὶ εὔχομαι νὰ γίνῃς ἐντελῶς καλά. Ἡ Κυριακὴ δὲν θάργήσῃ, μολονότι θὰ προηγηθοῦν οἱ ἄλλοι ληξαντες Διαγωνισμοί.

Ζωῦξι, ἡ γλαφυρὰ καὶ καλλιγραφημένη ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ, ἀλλὰ μ' ἐγοήτευσε ἡ γελοιογραφία τοῦ Δημοψηφίσματος. Πολὺ τέχνικὰ σχεδιασμένη καὶ πολὺ νόστιμη. Τὰ συγχαρητήριά μου!

"Ἐλαβα τὴν «Διαπλασίτιδα», ἔμμετρον ἐφημερίδα, τὴν ὁποίαν συντάσσει καὶ ἐκδίδει εἰς τὸν Πειραιὰ ὁ *Ἀμίμητος Γελωτοποιός*. Εἶνε γνωστὴ ἡ περὶ τοὺς στίχους εὐχέρεια τοῦ *Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ*, καὶ οἱ φίλοι μας εἰμπορεῖ νὰ φαιδρύνωνται ὀλίγον μὲ τὴν «Διαπλασίτιδα». Συνιστῶ ὅμως εἰς τὸν συντάκτην τὴς μεγάλην προσοχήν, διὰ νὰ μὴ παρεκτραπῇ ποτὲ εἰς ἄνοστα ἢ προσβλητικὰ προσωπικά. Εἶνε ὁ σκόπελος κάθε πρωτοπείρου σατυρογράφου!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ὀνοματίου (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Πρωτομαγιά*, κ. *Νάμα* τοῦ *Κηφισοῦ*, α· (Δ. Ζ. διὰ τὰς Ἀσκήσεις, ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ 1ου φύλλου) *Ὑδραίικο Κεφάλι* α. (Δ. Α.) *Καραμπαμπούλας*, α. (αὐτὸ ἐξέλεξα· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες') καὶ *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, κ. (Σ. Μ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ὀνειροπόλος Ψυχή*, κ. *Ταχυδρόμος τῆς Εἰρήνης*, α. *Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ*, κ. *Χονδροκέφαλος*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἀκίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἀτρόμητος Λέων* μὲ τὸν *Φιλε-*

λεύθερον, Ταπεινὸ Γιασεμί, Ταπεινὸν Μενεξέν, Ἐσμεράλδαν καὶ *Ἰωάνναν Δάρκ*· — τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* μὲ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος, Σκέρτσο, Διπλωμάτην* καὶ *Ἀφρόκρινο*· — ἡ *Μακεδονικὴ Φάλαγξ* μὲ τὸν *Μακεδόνα Ἀγωνιστήν, Ἐαρινὴν Νεφέλην, Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Παλμὸν Μακεδονικῆς Καρδίας* καὶ *Ὁδὸν τῆς Δόξης*· — ἡ *Δυσδαιμόνα* μὲ τὴν *Ζίναν, Ξανθὴν Κρητικοπούλαν, Ὄνειρο στὸ Κῦμα, Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* καὶ *Ζήτω ἡ Κυανόλευκος*· — τὸ *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου* μὲ τὸ *Ὄνειρο στὸ Κῦμα, Πρίγκιπα Σμάραγδον, Ἰωάνναν Δάρκ* καὶ *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν*· — ἡ *Ρέμβη* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλόνων, Καρδίαν Μουσικῆς, Σκέρτσο, Αἰθεροβάμονα Φαντασίαν* καὶ *Ἀφρόκρινο*:— ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Σκέρτσο, Αἰθέρα* καὶ *Ἄρην*· — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὴν *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους* καὶ *Ἑλληνικὸν Εἶδος*· — τὸ *Εὐτυχὲς Παρελθὸν* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν, Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης* καὶ *Ἄστρον Ἑσπερινόν*· — ὁ *Ρεμβασμὸς* μὲ τὸ *Κομφετί, Σκέρτσο, Χρυσόπαιδα, Ἀστέρα τῆς Χίου* καὶ *Ἀφρόκρινο*· — τὸ *Ἀνοιξιάτικο Λουλοῦδι* μὲ τὴν *Χιονισμένην Περιστεράν, Ξανθὴν Κρητικοπούλαν, Νόρμαν, Μπαλωμένην Φουφούλαν* καὶ *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*· — ἡ *Μυρόλουσση Δαφνούλα* μὲ τὸ *Σκέρτσο, Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν, Ἐσμεράλδαν, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*· — τὸ *Ἐθνικὸν Λάβαρον* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*· — ὁ *Αὐτόνομος* μὲ τὸν *Χρυσόκομον Νάρκισσον, Στεναγμὸν τῆς Μακεδονίας, Ἡρωΐδα τῆς Κρήτης* καὶ *Δωδωναίαν Νύμφην*· — τὸ *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὴν *Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν*, *Ρέμβην*, «*21*» καὶ *Αἰθεροβάμονα Φαντασίαν*· — τὸ *Πτερόεν Ὄνειρον* μὲ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Ἄριελ, Ἐσμεράλδαν, Δάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως* καὶ *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*· — ἡ *Δαφνοστεφὴς Σημαία* μὲ τὸν *Ἄριελ, Κεντρί, Ἀμίμητον Γελωτοποιόν, Μυρόλουστον Δαφνούλαν* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*· — ἡ *Χρυσόπτερος Ἐλπὶς* μὲ τὸν *Ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα, Φιλελεύθερον, Ναυτόπαιδα τῆς Δόξης, Ζήτω ἡ Ἕνωσις* καὶ *Ἕλληνα Μαχητήν*· — ἡ *Κρητικὴ Ἐλπὶς* μὲ τὴν *Μυρόλουστον Δαφνούλαν, Ζήτω ἡ Ἕνωσις, Ἕνωσις ἢ Θάνατος, Δούκισσαν τῶν Σαλόνων* καὶ *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν*· — ὁ *Ἕλλην Μαχητὴς* μὲ τὸ *Δάκρυ τῆς Μακεδονίας* καὶ *Αἱμόφυρτον Μακεδονίαν*· — τὸ *Κομφετὶ* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς, Χάμκω, Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν, Ἑλληνικὸν Εἶδος* καὶ *Εὐτυχὲς Παρελθὸν*· — ὁ *Ἐπίτιμος Πρόεδρος* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν, Ζήτω ἡ Διάπλασις, Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος, Ἀργοναύτην* καὶ *Κεντρί*· — τὸ *Νερὸ γε Ἀθλάκι* μὲ τὸ *Σκέρτσο, Μπουλντόκ, Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν, Πατατρὰκ* καὶ *Κομφετί*· — ἡ *Φαληρικὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Ἐστεμμένην Καλλονήν, Δούκισσαν τῶν Σαλόνων* καὶ *Σκέρτσο*· — ὁ *Γαλαξίας* μὲ τὸ *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως, Ἡρωϊκὴν Κρήτην, Ἄγγελον τῆς Νίκης, Ζήνωνα τὸν Κιτιέα* καὶ *Μεγάλην Ἰδέαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (οὐδέποτε ἐνόμισα ὅτι ἔπαυτες νὰ μᾶς γράφῃς· δύνασαι, πληρώνουσα δι' ἕκαστον χωριστά·) *Χρυσόμαλλον Δέρας* (ἔλαβα τὴν διαφορὰν κ' εὐχαριστῶ· περιμένω τὸ ξεσπάθωμα·) *Ὁδὸν τῆς Δόξης* (τὸ δελτάριον ὡραιότατον· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Πρωτομαγιὰν* (ἔστειλα· καλὰ θὰ κάμῃς νὰ ἐπιμείνῃς· τὸ ξεσπάθωμα δὲν ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν πρώτην!) *Δημόδοκον* (τὴν ἔστειλα·) *Στεναγμὸν τῆς Μακεδονίας* (βραδεῖον ἔστειλα· ἡ φωτογραφία δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ τυπογραφήσιν καὶ ἐκ τούτου αἱ ἐλλείψεις, τὰς ὁποίας παρετήρησες·) *Ἀτρόμητον Λέοντα* (τὸ ἔλαβα ὑπ' ὄψει·) *Ἐσμεράλδαν* (κ' ἐγὼ σ' ἐπεθύμησα· χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά·) *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς τόσον ζωηρὰς καὶ εὐστόχους ἐνεργείας·) *Σαπφὼ* (τὸ ψευδώνυμόν σου ἐνεκρίθη εἰς τὸ 7ον φύλλον·) *Μαραμένην Γαζίαν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀργοναύτην* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ νὰ μοῦ γράφῃς· εἶδες πῶς ἐπιθυμεῖ κανεὶς τὸ Σχολεῖον, ὅταν λείψῃ πολύ;) *Κίρκην* (ὅταν ξαναέλθῃς, μὴ μὲ λησμονήσῃς· τί νὰ σοῦ εἰπῶ! εἰς τὰ πολιτικὰ δὲν ἀνακατεύομαι διόλου·) *Κόρην τῶν Κυμάτων, Δαφνοστεφῆ Σημαίαν, Χρυσάκτινην Αὐγήν, Ἕλληνα Μαχητὴν* (εἰς τὸ προσεχές·) *Γλυφοκοντάλαν* (ποῦ μ' ἐνθυμήθη ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα·) *Ἄγνωστον, Νικηφόρον Οὐρανὸν* (αὐτὸ ἐσημείωσα εἰς τὰς λύσεις σου·) *Κομφετί*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *31ην Ἰανουαρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Μαρτίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

111. Συλλαβόγριφος

Λαμβάνω πέντε γράμματα,
Τὰ βάζω στὴ γραμμή,
Κι' ἀνησυχία ἔξαφνα
Μὲ πιάνει δυνατή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δραπέτου Ἀγγέλου

112. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι μουσικὸς ἀρχαῖος,
Τ' ὄνομά μου δοξασμένον
Ἂν τὴν κεφαλὴν κοσμήσῃς
Μ' ἕνα γράμμα . . κεφαλαῖον,
Ὕμνους πλέον δὲν τονίζω,
Ἀλλ' εἰς ὕπνον σὲ βυθίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοντορεβιθούλη

113. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι θεὸς ἀρχαῖος·
Ἂν γράμμ' ἂν μ' ἀφαιρέσῃς
Κι' ἀπ' τὰ λοιπὰ τὸ τρίτον
Μὲ τέχνην μεταθέσῃς,
Πρὸς θαυμασμόν σου, λῦτα,
Ἀμέσως θὰ χαθῶ,
Κ' εἰς Βασιλὶ' ἀρχαῖον
Θὰ μεταμορφωθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρχοντοπούλας τῶν Λευκῶν Ὀρέων

114. Ρόμβος.

Γράμμα, λαμπάδα καὶ τραγιοῦ
Τομάρι δουλεμένο,
Ἀρχαῖο πλοῖο, θάλασσας
Κακὸ κι' ἀντωνυμία
Ἐνώθηκαν κι' ἀντὶ νὰ ἰδῶ
Καμμιὰ . . . Βαβυλωνία,
Βλέπω τὸ ρόμβο ρυθμικὸ
Καὶ καλαταιριασμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ

115. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 1 2 7 9	= Πόλις τῆς Εὐρώπης.
2 1 6 4 1	= Νῆσος τῆς Εὐρώπης.
3 1 2 7 3	= Νῆσος τῆς Τουρκίας.
4 7 6 5 8 7 9	= Πόλις τῆς Εὐρώπης.
5 4 9 7 3	= Φαγητόν.
6 1 2 1	= Ζῶον.
7 2 1 3	= Σύνολον.
8 1 9 1 7 3	= Μυθικὸς ἥρως.
9 7 4 7 3	= Ἄνεμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοβόλου Διός

116. Δεξιθηρία.

Ποῖον γνωστὸν ὄρος ἔχει τρεῖς συλλαβὰς καὶ τρία μόνον φωνήεντα ὅμοια;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανολεύκου Λαβάρου

117. Μαγικὴ Εἰκών.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 78 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ ζητούμενον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν λύσεων ἄνευ περιγραφῆς.

118—122. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *τριῶν* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ *δύο* συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀδέξιος, πλᾶσις, ἔνυλος, ἀβάσιμος, στενός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορδόναρου

123. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις θὰ ἀναγραμματισθοῦν καὶ θὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι τοιαῦται, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικὰ των νὰ ἀποτελοῦν ἥρωα, τὰ δὲ δεύτερα θεόν:

1, Χώρα τῆς Ἑλλάδος· 2, Πτηνόν· 3, Θεὸς ρωμαϊκός· 4, Μέρος φυτευμένον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀννίβα τοῦ Καρχηδονίου

124. Μικτόν.

α-εη-ποια-γ-πος-ψρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους Ἀνθέων

125. Γρῖφος.

L ἦν ὦ, πεδ S νων|γο αἶσα αἶσα αἶδα δοξ αἶσα αἶσα αἶσα

θε
εἶμαι θε μν' θε
θε θε
θε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος Ἑλληνοπούλας

Σημείωσις. Αἱ λύσεις τῶν φύλλων 1—2, 3 καὶ 4, τῶν ὁποίων ἡ προθεσμία ἔληξε τὴν 31 Ἰανουαρίου, θὰ δημοσιευθοῦν ὅλαι μαζὶ εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου, *Ἐσμεράλδα* μας, σοὶ εὐχόμεθα ἐκ τῶν μυχιαιτάτων τῆς καρδίας μας πανευδαίμονα μακροβιότητα. — *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα, Γλυκεῖα Ἑλλάς.* (Ζ'—69)

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ καὶ εἰκονογραφημένα δελτάρια. — Ἠλίας Μάρος, Βῶλος. (Ζ'—70)

Ὑπ' ὄψει λαβὼν τὴν τοῦ *Εὐόσμου Κρίνου* συμβουλήν, συνιστῶ αὐτῷ ὑπομονήν· καὶ ἄρά γε δὲν εὐκαιρεῖ νὰ μοῦ γράφῃ συντομώτερα; — *Δαναός.* (Ζ'—71)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα Αἰγυπτιακά, νέων Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων καὶ διαφόρων ἐθνῶν. — Michel J. Joannidès, Minia (Haute Egypte). (Ζ'—72)

Πρώην Γραμματεῖ «Νίκης» Πλειάδος, ὡραία carte-visite, Σύμβουλε!! Παπῖνος, Λελές, Μπεκάτσαις, Πρώην Πρόεδρος, Ταμίας «Νίκης». Χίος. (Ζ'—73)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνος. — Emm. K. Anagnostopoulos, Aïdin, Turquie d' Asie. (Ζ'—74)

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάπκου.